SOLITUDINE

Secundele s-au încălţat cu sandalele amintirilor, praful scânceşte peste placiditatea pervazurilor, aşternutul miroase rânced, a îngeri otova, tăcerea loveşte duşumeaua cu pocnete neruşinate, tavanul tânjeşte podele din mahon mâncat de cari, lustra se scurge sub zugrăveală înghesuind varul sub icoane, pe masă, pahare domesticite închină clipe mirabile, oglinzile duşmănesc sclipirile cu cioburi ranchiunoase, până când toate scapă de înţelesuri, rămânând pure contururi ale nimicniciei.

SPLEEN

Praful hăituieşte amiaza cu strigăte de birjar, pietrele se despart de umbre aruncând elipse din pământ, fânul se aprinde cu vâlvătăi de arome anapoda, cătanele calcă lucerna puhavă bătându-se cu degetele în paftale, fluturi nevolnici se dezic de zboruri târându-şi culorile pe nisip, plopii bârfesc asfaltul trântindu-se cu nepăsare pe spaţiul înţelenit, păianjenii vânează amorţeala lipindu-se de întristare, pentru ca, într-un sfârşit al emoţiilor nedefinite, totul să se desprindă din calendarul suspinelor.

SUSPIN

Raiul s-a vărsat în încălţările imanenţei, murmurele se târăsc indiferente, furişându-se sub aşternuturi, trecutul năduşeşte sinceritate ambiguă, ornicele înghesuie secundele îmbrăţişând amintiri virtuale, inima coseşte fâneaţă în fiinţă doinind apatii serafice, pleoapele trântesc negura pe vise cu satisfacţie de gropar, fiorii aţipesc despuiaţi pierzându-şi demnitatea din încântare, blândeţea trăsneşte duioşii pe şindrila indiferenţei, cuvintele aprind vâlvătăi uscate trosnind în înţelesuri molcome şi atunci, cocorii din gândurile tuturor şi-au pierdut aripile rămânând stârvuri de porţelan moale în glodul leneş.

TOAMNĂ

În Ceruri, diavolii plămădesc răcoare searbădă înghesuind sfinţii în chilii de chirpici.

Preaînaltul îşi încălzeşte onestitatea cu nostalgia amintirilor mirene chicotind ranchiunos vocabule lude în spatele virtualului dezmăţ iar îngerilor le putrezesc veşmintele rămânând despuiaţi de sinceritate spre a-şi boci tristeţile cu lacrimi de ceară, visele decad în întâmplări pe altarele incertitudinii gemând cu lehamite, fecioare despletite îşi suspină lamentările printre degetele Divinului, mişcând

lubric şoldurile peste frunzariile eresului, făcându-şi cuib pe limba fariseilor ce rod cu poftă de cari din cruci putrede…

şi plouă.

AŢIPIRE

Penumbre mlădii eclipsează legitimele imagini lisând silnica concreteţe către o placidă abstractizare a dorinţelor, fiori pacinici dăruiesc idealuri adamantine fantasmelor transparente, tresar ficţiuni imanente sub cearşaful meschin al pleoapelor substituind frustrări de peste ceasuri lucide cu împliniri prezumtive, emancipând iluzoriu speranţele, ca un taumaturg al mefienţei…

şi totul e domol.

CEAŢĂ

Mirese despletite înfăşoară spirale translucide în eterul cărunt, emoţia pală declină vălătuci amorţiţi din ceruri joase, risipind cu molcomă obstinaţie tuberculi livizi, împrejurul e saturat de puful eterat, ca un univers sepulcral inundat de pioşenia colilie a varului întins cu fastul providenţei…

şi curge laptele pe spaţii.

PLUVIALĂ

Lacrimi cuminţi jinduiesc truisme verticale creionând umede efemeride pe obrazul istovit de veracitate al chipului mirean, tristeţea increatelor altitudini capitulează suspine mărunte în poala telurică a proniei, spre a căpăta alinturi grunjoase cu degete prăfuite şi dezinvolte…

şi trist e cerul.

LINIŞTE

Eterul, amantul burgului, linge trupuri de piatră cu statornicia unui trubadur, stucatura, lividă în ignoranţa decadelor, cerşeşte vocabule domoale dalelor istovite, tânjeşte spaţiul sintagmele locvace ale firii învelindu-se în resemnarea impecabilă a rafinatelor murmure, până când secundele se vor potopi cu lacrimi molcome…

şi tac până în amintiri.

RENUNŢARE

Năzuinţele petrec ceasuri tihnite în poala hazardului linşând himere cu pietre limpide, corifei osteniţi siluiesc facile postulate în iatacul smereniei disipând temerile în particule comprehensibile, visări plurale îşi găsesc odihnă sempiternă în secunde nepetrecute din ornicul uitării…

şi surâd suspine.

EGLOGĂ

Eterul trăieşte clipe sublime inundat de îngeri campeştri cu priviri mansuete de efebi nonşalanţi, ornicele, învelite în iedera perenităţii, bat clipe bucolice din turnuri simpliste, reverii sălbatice capitulează seraficelor întrupări pastorale în sanctuarul candid al şoaptelor firii…

şi-mi aromesc simţirile.

VESPERALĂ

Eterul închină pahare de întuneric vărsând obscuritatea cu stropi dezinvolţi, clipele consimt promiscuu în lupanare domestice învelite în praful grizat al ostenirii veacurilor pe meleaguri prozaice, înaltul prăbuşeşte smârcuri domoale potopind răspântiile cu săruturi oarbe, şoaptele se înveşmântă cu murmure oacheşe persuadând amintirile spre a tachina visările, negustori de neguri calcă uliţele desfundate ale verităţii cu sandalele ignoranţei îmbiind pruncii veşniciei cu acadele de smoală…

şi se usucă odihna pe garduri.

AŞTEPTARE

Ornicele păsuiesc secundele cu clipite umile pârjolind semantismul momentelor în văpaia veacului ignar, şoaptele timpului înmărmuresc sub fascinaţia tolerantelor amăgiri substituind impacientelor clepsidre minutare blajine, zvârcolirile adorm pe cearşaful cuminte al făgăduitelor compliniri în murmurul univoc al doicilor îndurării…

şi ceasurile trec, livide.

NOAPTEA ŢÂNŢARULUI

De ceasuri vă veghează aceleaşi insomnii, el, la antipodul nefericirii Tale sorbind virtual amăgita promisiune.

Tu, înveşmântată iluzoriu în mătasea apatiei aşteptând dezinvolt simulacrul afectiv, amândoi jinduind clipite nodale din ornicul tandreţii profunde, amândoi savurând apoi eufemisme emoţionale în promiscua îmbrăţişare…

poate că fericirii i-au crescut aripi corcind închipuirea cu zumzete truvabile, poate că ţânţarul încrustat în zidurile intimităţii Tale tânjeşte contemporane alinturi biciuind vesperalele secunde cu dorinţe din zenitul imanenţei, poate că sângele ce-l pretinde persuadându-ţi afabilitatea sunt săruturile şi mângâierile pe înţelesul

său, poate că-i sunt emoţii gingaşe…

vă pândiţi cu simţurile dilatate încât în sensibilitate şi-ar putea face cuib eternitatea, el, aşteptând adormirea Ta spre a Te potopi cu dezmierdări prefăcute.

Tu, contemplându-l ca pe o pastişă a unui univers complementar, întregindu-ţi fanteziile cu axiome punctiforme, aşteptând ca dorinţele-i să ajungă la paroxism…

cearşaful Te soarbe din contururi şi-ţi epurează simţirile pe când un ornic lucid

Te rupe din reverii infime relevându-ţi imposibila iubire, el, amăgita promisiune, mai apoi ca totdeauna frustul hăitaş.

Tu, amăgita cerşetoare a apropierii, mai apoi ca niciodată nefericită.

ESTIVALĂ

Murmure zbicite prihănesc alcovul firii asmuţind văpăile zenitului cu imprecaţii bolnave peste odraslele inocente din scrânciobul verităţii, aromele i-au chipuri eterice întrupând efemer adieri chipeşe, spaţiul tresare impacient prin somnul prafului lingând distanţele cu puful apatiei, plânge lutul către ceruri cu lacrimi modice suspinând invariabil, pierzându-şi din demnitate în ploconeala verticală…

şi ornicele bat truisme.

ELITISM

Un înger s-a născut în mahala într-o speluncă cu fiori mahmuri, era murdar, cu gândurile frânte şi gângurea în spaţiul ignar mişcându-şi trupul de caşa, corcind suferinţa cu visele tuturor;

hangiul l-a scuipat privind în lături.

(lătrau în el ostracizate doruri)

şi atunci, stropii risipiţi din pahare au înmuiat scrumul de pe podele pastişând lutul erhetipal, încât ostenita ambianţă şi-a dat ultima suflare închipuind aripi imunde pentru fătul de catifea…

şi vinul s-a vărsat în ceruri.

ÎNSTRĂINARE I

Secundele sparg clepsidre durate în ceramică ternă iar visele împletesc şiraguri dezolante din fuiorul veietelor…

Te ridici dintre amintirile cazone ale unui soldat ce şi-a scrântit pulsul de o întâmplare fără frunze, lângă un ulcior cu iluzii fermentate în butoaie cu carmin…

Îmi plângi toată ziua şi toată viaţa, toate aniversările trupului Tău, până când, din fâneţuri şi molozuri, vom plămădi foburguri cu dragoste înverşunată şi ne vom izbi coapsele în îmbrăţişări de sintagme nepotrivite.

ÎNSTRĂINARE II

În aşternut se vaită hăituiala de o noapte stropind zugrăveala cu zeama atâtor vocabule ce ne-au însoţit domesticul tumult şi împietresc săruturile pe staminele nefecunde ale simţămintelor înghesuite în perne…

culoarea cade de pe vise şi din ochi, orbindu-ne monotonia viersului noctambul şi se desfac mângâierile din şiraguri iar părul ne ară pe frunte ogoare de nepăsare într-o nepieptănată aversiune…

trec prin aşternut frisoane de pudoare iar visele ne întrec în adormire luându-ne-o înainte o viaţă întreagă.

ÎNSTRĂINARE III

Să nu mă mângâi căci degetele îţi vor scurge bale dulci şi încântătoare de sub cochiliile calde şi voi cădea precum o frunză neinspirată în şuvoiul de vertije şi învolburări al viselor Tale…

să nu mă priveşti căci mă voi usca ca un cocon neîngrijit sub pojarul intimităţii obscure iar nefericirea îmi va sfărâma păcate în grija aromată şi transparentă a viselor Tale…

să nu îmi vorbeşti căci toate cuvintele mă vor înghesui într-un colţ de tăcere şi îmi vor turna jăratic în încălţări ca să şchiopătez pe o potecă de silabe putrede, spre a cădea răpus în visele Tale…

să nu mi Te apropii căci îţi vei calcina viaţa în vipia nepăsării cu care Te întâmpin şi vei rămâne cu farine amintiri a secundelor noastre, pururea strivită de visele mele.

ÎNSTRĂINARE IV

În pântece s-a năruit un pod cu fân din care am alunecat cu încetineală iremisibilă în aşternuturi zdrenţuite unde ne-au întâmpinat alaiuri de regrete iar amintirea s-a uscat în glastre de aversiune…

ne spălăm visele de păcate spre a trăi imaculaţi, ca într-o cruciadă rustică în care sângele se diluează într-o cireadă de păreri de rău şi galopează prin viscere spre a ne călca amintirile în copitele supurând tristeţe ale ceasornicelor…

ne afundăm într-un torent de zâmbete aride învolburând mâlul dintr-un album de demult şi cad bucăţi din toate amintirile, prin toţi porii, prăbuşindu-ne spre a rodi vise fragile într-o ermetică livadă.

DEZMĂŢ DE TOAMNĂ

Suspină noroiul bocind spre frunzişuri şi intră în cizmele ofiţerilor plecaţi din cazărmi mohorâte, cărora le cad lacrimi pe paftale…

cuibăreşte armonia în cruci bârfind de vremuri de odinioară şi cresc licheni pe uşile bisericilor împăturind visele fragile ale bitangilor în cearşafuri hăituite de păcate…

tristeţea ne plouă pe umeri rupându-ne anii din eternitate şi ne e teamă că va fulgera până la Ziditor ce va cădea fărâmăţat în îngeri deprimaţi cărora le pică ceară din lăcrimare.

SUSPIN ESTIVAL

În şanţuri se zvârcoleşte anotimpul plămădit în pustiuri, efortul insolit al nisipurilor răsfirate cu degetele sicităţii…

cad bulgări încinşi de amorţeală peste spaţii, tresare nimicnicia în voalul volatil de caşa umedă al eleşteelor iar cerul suspină ca o mireasă planturoasă cu trenă de ugere albe…

adieri pizmaşe putrezesc miresmele feciorelnice din petale abia fătate, pământul dospeşte încă lăuz şi alăptează calice grădini iar peste toate curg căldura şi praful ca dintr-un fagure de fantoşe…

tăcerea a zugrăvit odăile iar tristeţea întinde tinereţea pe pereţii vaporoşi ai veşniciei, pe când cerul, înmuiat în nepăsare, curge în pocale vanitoase înmiresmând drumul către incertitudine şi nesperanţă.

BEŢIE

O masă, un pahar, tabac aburind prin odaie şi-atâta tristeţe la mine-n simţiri, hangiţa insinuându-se pregnant ca o corabie negustorească scufundată în viaţă până la şolduri…

beţivii dându-şi coate slinoase şi icnindu-şi supărarea în pahare, gâlgâindu-şi necazurile dintr-o suflare şi nimeni nu se uită la mine, de parcă aş fi o entitate obscură căreia marginile nu îi ascund vreun conţinut…

şi tac, şi-mi beau cuvintele, şi beau, şi-mi tac tristeţile, hangiţa mă adulmecă dintre arome întărâtându-mă cu complementaritatea sortirii sale şi-mi amintesc de Ea…

toate dorurile îmi ard în opaiţe ameţite şi se clatină visarea plăpândă către o malefică singurătate iar împrejurul mă apasă vulgar şi revăd o masă, un pahar, tabac aburind prin odaie şi-atât.

FIORI ŞI-ATÂT

Iubirea s-a născut într-o bodegă iar fătul senzual ne-a căzut în pahare risipind placenta de lacrimi bahice pe mese duhnind nefericire şi îngândurare…

Iubirea s-a născut pe maidane, în molozuri ubicue iar simţămintele ne târau cuvintele pe măsele şi le scuipam în tăcere, abandonându-le în ungherele nepăsării…

Iubirea s-a născut dintr-o împerechere cutumiară, când sămânţa ameţită cădea perpetuu pe izvoare şi în zugrăveală, înmuind fiinţa şi pereţii…

Iubirea s-a născut în vise de lăutar şi o îndurau simţurile dar nu o jinduia sufletul, căci toate cuvintele aşteptau ecouri pidosnice…

Iubirea s-a născut în case netencuite unde apropierea e sălbatică, diformă ca un hamal grizat, iar artizani mireni îşi zugrăvesc patima minţii cu mâna tremurândă pe garduri năpădite de nesperanţă…

Iubirea s-a născut noaptea, oarbă şi neîmplinită ca o cârtiţă siluită de întuneric în galerii suburbane şi a căzut în palude labile de noroi gelatinos şi insinuant, devorată de iadul detracat al nepăsării.

PÂNĂ LA TINE

M-am născut în clipa când iubirea m-a sădit în viaţa Ta;

până atunci eram robul tristeţii şi sorbeam cu mojicie iluzii vesperale sau plămădeam cu îndemânare plăceri turbate, ademenindu-mi nervii într-un ritual decadent…

trăiam împerecherile fără Tine rupându-mi viitorul din trup iar secundele germinante se spărgeau plictisite odată cu clipa ce le-a fătat…

până la Tine fiorii îmi erau mireasă şi îmbrăţişam închipuirile în frenezia jocului singular, după care izvoram toată neliniştea ce mă copleşea…

dar Tu mi-ai deflorat temerile eliberându-mi simţurile cu gingăşie şi am iubit cum nu am crezut că pot până la Tine.

LACRIMĂ

Tristeţea mă plesneşte în oase consacrându-mi nepăsarea cu vise din înţelesuri denaturate, prăbuşindu-mi speranţele în sepulture derizorii…

tristeţea subzistă în eter ca un abur de amărăciune iar visele mele o respiră cu o degajată blazare, asfixiindu-mă continuu rarefierea emoţiilor…

tristeţea galopează prin unghere, o herghelie sinucigaşă ce îmi lasă toate amintirile înfipte în aşternuturi iar gândurile mi se evaporă stupid din tot ce a rămas…

tristeţea se rupe din icoane amăgindu-mă cu scâncete tinere încât uit să te mai îndrăgesc şi mă lepăd de încântare rămânând singur şi nefericit.

ÎN CAFENEA

În cafenea mai sunt doar trei meseni ce beau licori şi-i trec fiori ca-n vremea când erau trei liceeni…

În cafenea artista cântă trist şi vocea-i trece prin pântece stârpind un vis în care mai exist…

În cafenea mă-mbăt şi-atunci înjur când în pahare cade-n picioare lumina ce-a trecut prin abajur…

În cafenea la mese stau stafii ce prin alcool dau un ocol vrăjind blesteme-n orele târzii.

ÎNTOTDEAUNA TU

Pe trupul Tău

Ziditorul şi-a făcut Rai iar îngerii s-au închis în gingăşii şi îşi fac rugăciunile la icoana picioarelor Tale, sufletele apostolilor se scurg prin densitatea făpturii eternizându-se pe altarul nurilor Tăi…

În carnea Ta s-a adâncit infernul.

Nefârtatul îţi plânge pe emoţii şi lacrimi îi curg din umbre iar toţi nervii Ţi se împlântă cu nepăsare în amintiri…

În visele Tale se evaporă iluzia fiinţei mele şi agonizezi în dorinţe impermeabile la sensibilele cuvinte apropiindu-Te cu paşi noctambuli de sălaşul fericirii pământene.

SPAŢII LIVIDE

Pământul transpiră către cer un abur risipit şi efemer, o vaporoasă atitudine lăptoasă, cortină sfâşiată prin eter, un stingher giulgiu umed, translucid, un purgatoriu între glod şi vid…

În spaţiu aburul orbecăie încet, ca un tapet întins diform peste un zid al cerului, enorm, şi-n rotocoale se-nvârteşte lin, perpetuu şi velin, precum un pergament curat şi ne-ntinat…

tot aerul e-acuma o oştire ce-mi năvăleşte-n amintire cu umede stindarde transparente ce sunt latente pânze atârnate-n gol şi dau ocol precum o despletită plasă, făcând să-mi pară zarea o mireasă.

VISARE DE FRUMOS

Adorm şi visele îmi cad sub gene ca un potop dens de iluzii

ambigue și-mi pare că frunze psihedelice se desprind de pe revelaţii răsărindu-ţi trupul din licărul furtiv al închipuirilor…

adorm și visele îmi cioplesc steiul inert al memoriei, scobind cu dalta închipuirii roca necizelată a viziunilor de peste ani, desprinzându-ţi trupul după o sălbatică sfâșiere a veşmântului amintirilor…

adorm şi visele întind acuarelele dorinţelor peste pânza imaculată a aspiraţiilor cu pensula nerăbdătoare a frăgezimii, aşezând culorile cu fabricitate pe mătasea speranţelor şi iată, apari Tu, aceeaşi dintotdeauna, cum Te-am dorit mereu, cum nu Te-am cunoscut vreodată.

SUSPIN DE EFEMERIDĂ

De-aş fi mai înalt cu doar o zi decât veacuri ce în ceasuri fac nostalgice popasuri, dragostea mi-ar fi mai mică chiar cu ziua venetică ce mi-a izbucnit prin dermă peste pajiştea eternă…

dar făptura mea se-ascunde undeva, printre secunde, un infim potir de argilă, o emoţie fragilă unde dragostea de-o seară stă mereu să dea pe-afară şi o vorbă pusă-n vers ar isca un univers.

REFLECŢIILE UNUI GROPAR DESCULŢ

La capătul amintirilor e pământul șoptind peltic vocabule demiurgice, mai devreme doar trupul visărilor hăituit de gonacii pretenţioşi ai secundelor, mult mai târziu amnezia cinetică sorbind apa veşniciei din palmele bătătorite ale platitudinii.

SUSPIN DE CABOTIN ÎN REGIE PROPRIE

Fluturi roind în licărul altor lampioane, noapte de vară, furtună domoală sub cerul plăpând, spaţiul, amforă de eter închizând nisipuri sensibile, muşcat de picioare de zorii splendorii şi atunci, fluturii vor cădea pe aşternutul zdrenţuit al clipelor de altă dată.

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI CONDEIER

— Ciornă-Peţeam sintagmele murmurând oraţii complementare, în noaptea nunţii m-am îmbătat cu iluzia absolutului şi am sfâșiat rochia miresei iluzorii posedând-o în iatacul intrigii, sub mirabilul baldachin al raţiunii.

NATURĂ MOARTĂ CU FIINŢĂ

Doar paşii mei stârneau praful, eu nu eram în încălţări ci cu mult în urma umbletului, lacrimi îmi curgeau spre glezne, obrazul nu era sub ochi ci în secunda dinainte, oftam titanic emoţii criante dar buzele aţipiseră în lucerna de ieri, gândeam momentul identităţii mele dar

visele se înălţau cu praful stârnit de paşii mei.

SECUNDĂ ODIHNINDU-SE ÎN AMIAZĂ

A adormit pe arătură între două brazde sensibile iar pieptul îi respira văzduhul, plugul muşca memoria cu lame diurne afânând aţipeala iar visele dădeau spic prin braţele ostenite ale minuţiei.

NOAPTEA MESALINEI

Aş vrea să plâng dar n-am arginţi tristeţii să-i plătesc desfrâul şi atunci chem hangiul pocnind din degete cu prefăcută magnificenţă;

acesta se apropie obedient, cu un rânjet uscat pe buzele-i orduriere parcurgând spaţiul cu pasul torpid şi mefient, întrebându-mă din priviri cu petulanţă plurivocă fără a pretinde vocabule limpide;

mi-e gura încolăcită pe tăcere, sfâşiind suspine zevzece şi sorbind vinul rubicond ca pe un numen utopic, dar hangiul, ghicindu-mi lividele suplicaţii, mă priveşte printre lacrimi orbiculare ca pe un proteu venust şi, cu minuţie simplistă, învelind scrumul în ticăloşia secundelor, făptuieşte trupul ideat al mesalinei ce o pretindeam;

amarul s-a aneantizat făcând tristeţea un compars fantasc…

m-am ridicat din scaunul şubred sorbind împrejurul cathartic cu setea unui fur desculţ şi am prins entitatea edenică de braţul marmoreic, am luat paharul cu degete obraznice şi, ca un prodig poetastru, am scuipat plezanterii leneşe, deşertând lichidul pletoric într-o libaţie deluzorie;

mi-am luat dorinţele în braţe, obscura mea mireasă, purtând-o prin spaţiul rânced, pătrunzând în odaia lupanarului ca un mamon despletit rătăcit în pandemoniu;

deasupra, aştri brianţi sfâşie cerul, luciole fragile spre care îmi îndrept privirile, două litiere rătăcind pe lunca reveriilor… şi linişte!

ea e alături, doar trup cu picioarele goale, mângâindu-mi pieptul cu gingăşie chinuită, pentru ca apoi să-şi coboare săruturi moi cu acribia unui sibarit domesticit, deschizându-mi spaţii sensibile la subsuori, în care gura, spilcuitul corifeu al fiorilor, va sădi frisoane perene;

mă ridic pe aşternuturi şi-mi răstorn prada din porţelan voluptuos învelind-o în îmbrăţişări fervide, pătrunzând-o cu intensitate platonică, ca un incub mirabil, sădindu-i în pântece sensibile temeri, fetuşi înveşmântaţi în mătăsuri liliale, gângurind de

peste vremuri suspine calice, amintind tuturor de noaptea în care m-am rupt din veşnicie spre a gusta păcatul din pocalul hybrisului mirean;

adorm, căci noaptea piere cu gemete şarmante smulgând de pe cearşaf alintul farmazoanei, pierzându-mă din închipuire secundelor mizere și plâng, plătind cu lacrimi desfrâul ce-ar fi fost.

PAS ÎN DOI

Respirăm în aceeaşi secundă vocabule aromate din ornicul sensibilităţii, doar lacrimi pieiră pe rugul fericirii.

Tu calci peste spaţii cu talpa desculţă, eu port doar sandale din fir de lucernă, câmpii să dospească când trec prin budoar şi fluturi vor fi epigoni ai emoţiilor roind pe cearşaf în culori de oricând.

DETAŞARE

Dau trupul în schimb pe-o clipire de pleoape şi las pe prichici miezul pâinii de ieri, tăcerea ţâşneşte stingând lumânarea cu degete domoale, strigoi vesperali bocesc în unghere şi muşcă gutui învelite în praf, toţi pruncii se-ntorc gângurind în faşe, visând fire de nisip pe prispă iar odaia respiră orizontul prin iedera veştedă.

GÂNDINDU-MI FIINŢA

Am sorbit semantisme mirabile din pocalul contemplaţiei încât mânia altor clipite de mi-ar pârjoli trupul, aş rămâne lucid, fără să tânjesc paşi pe nisipuri;

de-aş peţi vise sirepe, le-aş iubi într-un iatac vernal cu pasiunea unui cărăuş de cearşafuri pentru a mă naşte din propria dăruire;

am aflat mai multe secunde în ornicul cugetului şi veacurile au prins a scânci în poala mea, demiurgul a oftat pe marmora cerului scoţându-şi inima cu ghiară de înger şi s-a stins de dorul timpului încolăcit pe picioarele mele.

CĂLCÂND PE PRAF

E-n firea ţărânii fiori ca să toarcă şi clipe să-nnoade pe vise abstruse, când tina cloceşte izbândă lividă ceva mai înalt mă usucă de temeri şi iau întâmplări de la capăt de sine;

nimic n-aş avea de-aş urî cum doresc, dar vreau, jinduiesc şi cred în nimicuri încât ştiu ubicuu să umblu pe pietre şi sparg zâmbetecuri cu degete moi şi iarăşi urăsc ne-ntâmplate blesteme şi cred cu nesaţiu că pot să respir aceleaşi eteruri ce piepturi mai blânde sau crude din pocale de luceferi le sorb, doar sunt corifeul niciunei vedenii sau poate că sunt un mujic impiu, ţărâna o vărs şi cuvinte

împreună, devin împrejur, împrejurul devin.

AUTOPORTRET CU LACRIMI DE CEARĂ

Braţele irump din vise cu mângâieri robace străbătând împleticit alcovul dorinţelor, cu coatele zdrelite;

desfac ivărul trăirilor şi năvălesc, o herghelie de degete crispate cu unghiile crestate de cremenea înfăptuirii, peste luncile avide ale timpului care a înmugurit ceasuri de aspic, mângâierile cad cu parfumuri pe licorni inerţi cu priviri plurivoce, posedându-i sempitern, lăsându-i grei cu densitatea memoriei, iar trupurile le vor fi elixire ale rutului închipuirii, răsfăţate suveniruri.

LACRIMI CURGÂND PE MARMORA

FERICIRII

Zâmbeşti ornicelor ca o bacantă a eternităţii, aşezându-Te pe cearşaful aşteptării, visele Ţi le măsluiesc iluzii, aştepţi întâmplări cu candoarea crisalidelor călcând cu detaşare pe prundul altor suflete, mă prinzi de mijloc şi braţul Ţi-e aspru lipsindu-mă de orizonturi sempiterne, cad în ceramică.

Tu, acelaşi lut, mă prinzi de mijloc şi braţul ţi-e blând, dăruindu-mă cu patima mulţumirii.

INTERVIU CU UN NUD

Eu, fiul iluziilor şi al pământurilor, născut la ceasul dorului în braţele doicilor neînţelese, fac prezenta revelaţie cu privire la cele ce-aş fi ştiut, câte le-aş fi făptuit din frăgezimea visărilor şi măiestria braţului;

astfel, în dimineaţa şablonardei zile de atunci, am înţeles să răpesc ceasurilor smerite din ropotul secundelor încât, cu bună ştiinţă am atins într-o mângâiere dezlănţuită înţelepciunea molcomă a celor fără chip şi astfel, ruşinat de bucuria ce m-a încercat, trăiesc cu sfială împlinirile;

am lăsat numenalele fulguraţii spre a servi drept mărturie celor osteniţi.

IDENTITATE

Aud un prunc scâncindu-mi în oase şi plâng cu el alături de vise, iar leşul suspinului se scaldă-n vedre de horincă ancestrală…

sar cioburi din mine şi taie eterul, dorinţele toate se fac un strigoi la care distanţele latră cuvinte turbate, crăpând veşnicia în păcate diurne…

vânez emoţii pe pielea asudată şi aştept miraje să se-ntâmple,

pe umeri îmi cade toată tinereţea şi sângerez în gânduri ca un râtan duhnind singurătate…

sunt peţitorul propriilor ideaţii şi mă cunun în amintire cu ceea ce va fi să fiu şi ştiu că voi trăi înveşmântat în idealuri exeruciante, până când voi renaşte lucid.

JURNALUL UNUI OVUL

Substanţa se goleşte de cuvinte şi cade cu sfârcurile în vidul complementar conturând densitatea iluziilor, memoria încolţeşte în materie împreună cu uitarea, boind pleoapele fetuşilor cu lacrimi pragmatice…

fiori cvasiumani lâncezesc în jintiţa din pântece şi pândesc lumina precum un ocnaş o jimblă aburind într-un cerdac eidetic…

secundele pier seduse de simplitate ca un stol de simţiveri sfâşiate de gravitaţie, şi susură liurul în clepsidre pancronice, pe când timpul mulge ialoviţe ideate, sugând absint din ugerele hialine…

rămân ingenuu şi suspin când gregarismul parturiţiei mă înşfacă ca pe o geamală încercănată, şi îmi lacerează viscerele până sângerez dorinţe tabuistice.

ADIO!

Am să uit cuvinte să rostesc în taină sau cu detaşare lacrimi să strivesc, braţul ce-a lucrat materia bolnavă am să-l tai din vise, amintiri să piardă, locul unde pasul a călcat sfiala buruieni l-or umple cu arome vagi, voi strivi ciulinii inimii şi-ai minţii până când voi pierde sensul întâmplării.